

متن پرسش

سلام: در این روز عید ملت ایران متنی نوشتم برای فردا لطفا مطالعه بفرمایید و دیدگاهتان را بیان کنید. به نام پرودگار آشکار و نهان. در این چند روز از عمرمان سعی و تلاشمان بر آن شد تا در مسیری قدم برداریم که به آن اعتقاد داشتیم و در مسیری قدم گذاشتیم که خلوت تر از دگر مسیرها بود. هر روز بر فکر این بودیم که چگونه حرف خود را به گوش مردم برسانیم و تبیین کنیم، این حرف از روز روشن تر را که امروز در سایه مانده. حرفی که واضح است ولی شنیده نمی‌شود. آمدیم وسط برای اینکه خون شهدای خدمت فراموش نشود و آمدیم وسط تا دوباره مثل غدیر حرف زمین نماند و سقیفه شکل نگیرد آمدیم وسط تا صدای بچه‌های مظلوم غزه خاموش نشود آمدیم وسط تا شهادت و مظلومیت بهستی فراموش نشود آمدیم وسط تا آنقدر همه چیز یادمان نرود که روزی در برابر امام خود بایستیم و او را شهید کنیم تا عده‌ای بیدار شوند. آمدیم تا کربلا پیش نیاید. آمدیم که اگر ادعای درستی و حق می‌کنند و خود را برتر جلوه می‌دهند اگر حاضر باشند داستان مباحله را یادشان بیاوریم خلاصه و خلاصه آمدیم تا هر کس آمد با هزار دلیل شاید مثل روزهای اول که دغدغه نمی‌گذاشت بشینیم ولی نمی‌دانستیم باید چگونه حاضر شویم و چه کار کنیم. امروز هم انتظار نتیجه همانطور بی قرارمان کرده باشد. ولی باید بتوانیم دوباره بنشینیم و به فردا فکر کنیم و توسل کنیم تا هرچه خیر این مردم و مملکت امام زمان است اتفاق بیافتد. باید امروز فکر کنیم و ببینیم فردا قرار است چگونه در صحنه جمهوری اسلامی نقش بگیریم. در اول متن گفتم که چرا به میدان آمدیم ولی هدف اصلی این بود: ما آمدیم وسط میدان تا بار دیگر میراث امام را زنده نگه داریم و سعی کنیم گفتمان امام بر ادامه مسیر کشورمان حکومت کند. شاید نیت‌های اول متن نیت‌های انگیزه بخشی بود و هست ولی آنها لبه مرز پرتگاه است. چرا که اگر دیگری بر ما حاکم شود شاید نتوانیم به خود او فکر کنیم چون در این ایام با او مانند یک کافر و منافق روبه‌رو شده بودیم شاید اصلا نتوانیم به مقام ریاست جمهوری اسلامی ایران فکر کنیم و این جایگاه را در افراد خلاصه کنیم و به خود جایگاه فکر نکنیم این جایگاه جایگاه ریاست جمهور است. یعنی از فردا محترم است همانگونه که تا الان بوده و نه اینکه از فردا به نظر برخی مقام تحمل و انزجار بلکه مقام احترام، سعی و تلاش و کوشش و هم افزایی و هم پیمانی و کمک به همدیگر است و رای اینکه چه کسی بر سر کار بیاید. ما یادمان رفته، که خود آمده‌ایم به یاد آوریم. ما خداوند بلند مرتبه را یادمان رفته ما مردم را یادمان رفته ما یادمان رفته که ما کارهای نیستیم ما بعضی اوقات متصور می‌شویم که اگر ما نبودیم فلان اتفاق نمی‌افتاد و انقلاب جایگاه الان را نداشت انگار که ما که هستیم. ما فراموش کرده‌ایم که خدا هست و شاید با نیت درستی حاضر نشده بودیم و

الان هم یادمان رفته که خدا هست و هر کس بر مسند ریاست جمهوری بنشیند نمی‌تواند بدون توکل به خدا و بدون حمایت و استعانت مردم کاری را از پیش ببرد برای همین است که حال دلمان خراب است. الان فقط خدا باید به کارها نتیجه دهد پس دست به دامن حضرت حق بهترین و خیر را بخواهیم و بدانیم همه فرزند انقلاب هستیم و همه فردا باید برای رشد و پیشرفت کشور در کنار هم خستگی نسناسیم و در خستگی ها هم را احیا کنیم و در ندانستن ها هم را کمک کنیم و نگذاریم جمهوری اسلامی و انقلاب اسلامی جایی احساس خدشه کند و در جهان جایی کم بیاورد بلکه مثل یک تسبیح دست به دست هم فرای هر جناحی برای انقلاب هم افزایی کنیم و مانند تمام سنگ‌های یک کوه در برابر ظلم و زورگویی و دشمنان بایستیم. و مانند تمام چرخ‌دنده های یک ماشین به سمت قله و پیشرفت با سرعت حرکت کنیم. به امید آنکه به فردای خود و ایران فکر کنیم و به امید اینکه از سیل حرکت انقلاب عقب نمانیم و به امید فردایی پرشکوه برای ایران و ایرانی.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور که به خوبی می‌فرمایید ما در هر مرحله و پیش‌آمدی که در انقلاب پیش آمده و پیش می‌آید باید بدانیم چگونه در بستر صحنه‌های مختلف جمهوری اسلامی نقش خود را ایفا کنیم تا درخششی باشد بعد از درخششی و امیدی باشد بعد از امیدی به همان معنایی که با تمام جان می‌دانیم انقلاب اسلامی آغاز تاریخی است ماورای تاریخی که جهان مدرن مقابل ما گشوده است. نکاتی در جواب سؤال شماره ۳۷۹۱۴ پیش آمد. به امید آن‌که متوجه باشیم افقی که شهید رئیسی در این مرحله از انقلاب گشودند و معنای دولت اسلامی را به میان آوردند، امری است که تازه شروع شده است. عرایضی در شب گذشته به عنوان اولین شب نگاه به کربلا و تاریخی که در کربلا شروع شد عرض شد امید است کمکی باشد برای هرچه بیشتر نسبت به درک تاریخی که در آن حاضر هستیم <https://eitaa.com/matalebevijeh/17133> . موفق باشید